

Tündérek

Füredi Annamária

Vannak lények az állatokon kívül, a növényeken kívül, az embereken kívül, olyan lények, amelyeknek szintén lelkük van. Sőt, talán csak magából lélekből állnak. Ezek a csöpp lények a tündérek. Testük legfőbb alkotóeleme a fény, mint ahogy az emberé a víz.

Először nézzük meg őket külsőleg. Méretük rendkívül változatos, általában akkorák, mint a virágok. Persze mindenki tudja, hogy van kis virág, van nagy virág, van olyan, amelyik fán nő, némelyik réteken virít, sőt, van, amelyik a vízben él. Épp annyiféle tündér van, mint ahány virág. De az is igaz, hogy a nagytündérek másfélék, mint a normál tündérek, de ezt majd később. Szóval a tündér általában láthatatlan, de ha jelen van azt mindig könnyű észrevenni. Például ha éjszaka ropog a parkett, akkor nagyon is valószínű, hogy apró tündérek ugróiskoláznak, vagy tornaórát játszanak, vagy valami ilyesmi (a nagy tündérek nem ugrálnak összevissza.)

A tündérek ruhája szintén fényből van, és ha nagyon látni akarja őket az ember, akkor könnyű erről felismerni. A tündérek ruhája egyébként nagyon különleges. Úgy keletkezik; hogy amikor kisüt a nap, napsugarak esnek a földre és az emberekre. Ha egy ember ilyenkor valami jót tesz, szép dologra gondol, vagy csak rámosolyog valakire, akkor az a tündér, aki az ő közelében van, átöltözik egy csillogó ruhába és ő is nagyon vidám lesz. Tehát, a tündéreket és a ruhájukat az emberek csinálják, a napsugárral közösen. Bár van úgy, hogy a napsugár nem is kell. Hogy befejezzem a külső leírást, elmondom rendesen:

- a tündérek mérete változó, de akkorák, mint a virágok, és mint tudjuk, a legtöbb virág úgy fél méteres vagy kisebb
- a tündérek nagyon szépek, mindenki másnak látja őket, mert két ember még soha nem látta ugyanazt a tündért, vagy lehet, hogy látta csak nem tudta, hogy az egy tündér
- a tündérek ruhája csillogó színes fényből áll, és sokkal fényesebbé válik, ha rásüt a nap, vagy ha egy ember jó
- a kisebb és normál méretűek elég izgágák, folyton rohangálnak, játszanak és szeretnek zajt csapni
- a tündéreknek nincs nemük, van, amelyik inkább kislányos, másik pedig kisfiús, és a nagy tündérek közt akad, aki felnőttnek, vagy még ritkábban, aki öregnek látszik
- némelyiknek szárnya is van, de ha akarja el is tüntetheti
- a kisebbek néha félénkek az idegenekkel szemben.

Most a tündérek és az emberek viszonyáról fogok beszélni, na nem mintha bárkinek is viszonya lett volna egy tündérral.

Sokféle ember él a Földön és ezért mind sokfélét gondol és csinál. Aki olyan dolgot tesz, ami tetszik a tündéreknek, akkor hozzá is szegődnek. Mi az, ami tetszik nekik?

Leginkább az, amikor két vagy több valaki nagyon szereti egymást. Mint már mondtam, a tündérek fényből is állnak. Ha valaki ragaszkodik egy másik valakihez, fontos neki ez a másvalaki, akkor az illető lelke fénylik. A szeretet fény. Ez a fény vonzza tündéret. A napsugár is szeretet. És mert a nap szeret minket, ezért világít. Ez jó nekünk is, és jó a Napnak is. Valószínűleg.

Most biztos van, aki azt gondolja: ha a Nap szeret minket, akkor idejönnek a sugarai, de mi van éjjel és mi van, amikor szürke az ég és nem látjuk a Napot? A Nap mindig szeret minket, szereti az egész Földet, úgy ahogy van. Ő arról nem tehet, hogy forog a Föld és itt éjszaka van! Ő akkor is süt, csak a Föld fordul meg folyton. Az pedig végképp nem rajta múlik, hogy befelhősödik-e az ég vagy nem Szóval szeret minket, és kész.

Tehát ha valakit őszintén szeretsz, a te lelked is fényt bocsát ki, a tündéretet pedig ez nagyon érdekli. És amikor körülvesznek, lehet, hogy ezt nem is veszed észre, de ők is fényesek lesznek tőled. Ezt a tündérek nagyon élvezik. Ilyenkor a válladra ülnek, a fejedre állnak, amelyik tud repülni, az meg ott döngicsél a fejed körül. Mert ha jókedved van, ők is vidámak, olyankor játszanak, énekelnek – persze a kedvenc dalaidat. Megfésülik a hajadat, vagy épp összehorzsolják. Amikor rosszkedved van, olyankor csendesebbek.

Megpróbálnak felvidítani, mesélnek, ijesztgetnek, vicceket mondanak, bohóckodnak, persze te általában nem veszed észre, de ők csak a mosolyodat akarják. Viszont, ha komolyan szomorú vagy, valamiért fáj a szíved, akkor ők is elhallgatnak. Fogják a kezedet, átkarolnak, amennyire átér a kezük, és amennyire tőlük telik, fényt próbálnak adni neked a sajátjukból.

A tündérekben az a jó, hogy soha nem tűnik el belőlük a fény. Ők mindig szeretnek valakit vagy valakiket. Ezért a durva és gonosz lelkektől félnek. Persze, egy bátrabb tündér inkább megvédi, és figyelmezteti gazdáját a veszélyre. Van, aki ezt lelkiismeretnek vagy belső hangnak hívja. Szerintem ezek a tündérek hangjai. Ők látják, hogy kiben mennyi fény van, a jó ember nagyon fényes, viszont a rosszakból nem árad fény, szürkés a lelkük, mintha halott lenne. Ha valaki nagyon sokat tanul, vagy egyszerűen csak túl komoly már ahhoz, hogy nevessen, otthagyják a tündérek. Persze, aki tudja magáról, hogy neki több tündére is van, az adhat egyet a komolyaknak. De ilyenkor a komolynak táplálnia kell a tündért, vagyis „fényt” kell termelnie és nevet is kell adni a tündérnek. Ha jól bánik vele, és szereti, akkor a tündér nála marad, sőt szaporodik.

Hogyan szaporodik? A gólya hozzá? Vagy papás-mamásozni kell hozzá? Ugyan, dehogy. A tündérek „csak-úgy” sokszorozódnak. A „csak-úgy” szaporodás olyan, hogy rá kell gondolni a tündérré, és a nevére, de sok-sok szeretettel kell, hogy fényé válhasson a gondolat. Ilyenkor a tündér elneveti magát, és minél hosszabban nevet, annál több új tündér lesz belőle. Amikor megszületik valaki, akkor mindig hozzászegődik egy tündér. És mindaddig vele is marad, ameddig az illető tud játszani, tud nevetni, és tud szeretni, egyszóval amíg igazán él. Aki „igazán” él, annak mindig van tündére, ha karja, ha nem.

De mi az, hogy igazán élni? Az ember él-éldegél, de nem mindegy hogyan. Aki „igazán” akar élni, annak meg kell tanulnia, hogy az élet az nagyon szép dolog, és örülnie kell ennek. És ezt az örömet meg kell őriznie, amíg csak lehet. Persze ez nem azt jelenti, hogy betesszük a bankba. Az örömet úgy őrizhetjük és gyarapíthatjuk, ha sok olyasmit csinálunk és gondolunk, ami „fényt” bocsát ki. Mert a szeretet fény, de nemcsak fény, hanem melegség és örök és élet is egyben. Tehát, aki „igazán” akar élni, annak sok fényt kell kibocsátania, és sok fényt kell befogadnia. Ja, és tudnia kell, hogy a világon csak ez számít, a többi közönséges dolog mellékes.

Annyit beszéltem a fényről, hogy ideje pontosítani azt, hogy miből is van. A fény szeretet. A szeretet fény. Ezt már elmagyaráztam. A fény szépség, mert a szeretet is az. Hiszen a fény az

szép. A fény szín, a fényben benne van az egész szívárvány. A fény örömet csinál és életet teremt, és ellensége minden sötét és halott dolognak. Remélem világos mindenkinek.

A tündérek, ha valakihez odaszegődtek, vele maradnak még az utcán is. Csak el kell képzelni, méssz az utcán, találkozol a nagymamáddal például, és nagyon megörülsz neki, pusztit is adsz, miegyebek. Ezt egy tündér biztos észreveszi. Mert amikor örülsz, hogy látod; akkor már fénylesz. Csak ezt várja a tündér. Odaszalad, vagy repül, és ott ugrál a fejedén, vagy a mamádén. Milyen vicces is lenne az élet, ha a tündérek láthatóak lennének! Gondold el, mondjuk ott ugrálna egy a tévébemondó ruháján, meg csimpaszkodna az orrán, meg hintázna a fülén... Szóval a fénylő emberekhez vonzódnak a tündérek.

Mínt hogy van kapcsolat két ember közt és van kapcsolat tündér és ember közt, meg két tündér közt, éppígy van kapcsolat két ember és tündérek közt. Mondok egy példát. Szerelmes vagy valakibe. Nem biztos, hogy momentán tényleg az vagy, de tegyük fel. Szóval az ember szerelmes. És ugye a szeretet fény, pláne a szerelem. Szerelmes vagy, nagyon fényes a lelked, és a tündérek kis csapata ugrál körülöttes. Ez vagy te. És aki beléd szerelmes, azzal ugyanez a helyzet, őt is körbetáncolják a tündérek.

Ha ti ketten randevúztok, vagyis találkoztok, akkor nyilván a tündéritek is találkoznak (hisz mindenhová követnek, ha fényes vagy). De ha nem tudtok találkozni, akkor gondoltok egymásra. Az ilyen gondolat szerelmes gondolat, és ezért fényes. Egy tündér felkapja, és elszalad vele ahhoz, akinek küldöd. Mint a posta, csak nem kell papír, meg boríték, sőt még bélyeg se. Szóval majdnem olyan, mint a telefax.

És amikor odaér a gondolattal - ilyenkor mindig nagyon sietnek, - ezt a fényes-szerelmes üzenetet berakja a címzett lelkébe. Ezt ő is észreveszi, és ő is rád gondol. És ezt a gondolatot meg hozzád szállítja egy tündér, és ez így megy tovább. Ld. Pertpetum mobile. Ezért van az, hogy a szerelmesek sose tudnak közönséges dolgokra gondolni, hisz minden idejüket lefoglalja az üzenetváltás.

A tündérek és a szépség

Az imént írtam le azt, hogy az „igazi” élethez sok jószág és szeretet, vagyis sok fény kell. De ebben már nem vagyok olyan biztos. Lehet, nem is elég csak jónak lenni? Úgy biztos nem, hogy csak mi tudunk róla, de ha mások is tudják, hogy jók vagyunk, az már az „igazi” élet? Nem. Esetleg annak csak az alapja. Mert, mint mondtam, nem elég pusztán jónak lenni, kell valami plusz. A régiek talán úgy fogalmaznák, ezt, hogy „az égi tűz”. A legjobb szó talán a művészet. Mert az igazi művészetnek, mint a szépség szerelmesének, van valami misztikus, elvont, egyedülálló, áhítatos íze. Ez viszont teljesen spontán dolog. Az ember vagy ráérez, vagy nem. Mivel „az igazán fontos dolgok a szemmel láthatatlanok, igazán csak a szívével lát az ember”. Ez van a kishercegben. De ehhez hozzá kell fűzni, hogy a szív is azt látja először, amit a szem lát, ám mégis, a ♥ annyival több a sima érzékelésnél, hogy képes valamilyen szellemi és érzelmi tartalmat adni annak, amit megpillant. Ez a képesség mindenkiben megvan, de csak kevesen jöttek rá, hogy van ilyen, és még kevesebben vannak, akik használni is tudják.

Hogyan kell használni? Én is csak ritkán tapasztaltam meg ezt a képességet, de megpróbálom tudatosan akarni. Bár ez, mint már említettem, spontán dolog, vagy jön magától vagy nem; akarni lehet, bár akarattal nagyon sok időbe telhet. De ha kitartóan akarják, akkor lassan-lassan megadja magát a „nagy titok”, és minden sokkal-sokkal színesebbé és összetettebbé válik. Ez egy folyamat, de hirtelen következik be. Van, aki ezt nem érti, és azt mondja rá, hogy zavaros. Pedig csak ő a zavaros, és ahelyett, hogy leszólná, megpróbálhatná megérteni. Mindketten többre mennénk vele...

Tehát, egy hosszú és kitartó folyamat végén az ember lát, és nem csak néz. A folyamat maga, lehet akár észrevétlen is. A „rácsodálkozás” viszont mindig váratlan. Mondjak példát? Ugyan minek. Aki érti, annak nincs szüksége szájbarágós magyarázatra. Aki nem érti? Annak akarnia kell. Esetleg tegyen egy sétát az esztétika elvont birodalmában, talán úgy gyorsabban megy. Fontos dolog tehát az esztétika, mert a témája maga a szépség. De önmagában ez sem elég, jónak és nyitottnak kell lenni; és ehhez jön még a szépség szeretete.

Hogy ez túl komoly kombináció? Nem, egyáltalán. A szépség elvont, de a zene is lehet szép, még sem feltétlenül komoly. Szerintem az, hogy a művészet komoly és búvalbélelt emberi lények szüleménye, az hülyeség. Nem kell elvontnak lenni ahhoz, hogy rájöjünk az igazságra, vagyis megtaláljuk a szépet. Aki jó, az akaratlanul is felismeri a fényes dolgokat, mert a szeretet a számára nem elvont dolog. Tehát a szeretet fény és az igazi szépség is fény. A művészet egy speciális fajtája a fénynek. A varázslatos érzékelés birodalma. De ez a birodalom csak annak mutatja meg valódi értékeit, aki látja benne a fényt, a jót és a szeretetet. Egyik a másik nélkül nem ér semmit.

Meglehet, már úgy is túlmagyaráztam, de el akartam ezt mondani. Ez sikerült is. Úgy akartam elmondani, hogy érthető legyen. Hogy ez sikerült-e, azt már nem én döntöm el. De remélem, egyre többen akarnak majd „igazán” élni. Aki az egyensúlyt meg tudja találni a művészet, a jószág, a szeretet; a békés élet és a kaland között, az talán tudja már, hogyan kell „igazán élni”. (Elnézést a sok ismétlésért, de nem akartam szinonimákat, nehogy fogalomzavar legyen a vége).

Hogy jönnek a művészetbe a tündérek? Talán a szépség kapcsán. Már mondtam, hogy ők nagyon szépek, és nagyjából tökéletesek. Szépek és fényből vannak, tehát a művészet is lehetne az anyjuk. De a tündérek elsősorban fényből vannak, és ezért szépek. Nem pedig fordítva. Szóval szépek és varázslatosak, és misztikusak, és elvontak, és igazi fényből vannak. Mit mondjak még? Szerintem ez világos.

A művészet a fény nélkül, hideggé és érzéketlen dologgá válik. A fény jól megvan a művészet nélkül, ám a fény „lánya”, a szeretet, viszont nem. A szeretet a művészet megértése, az elvont dolgok felfogása nélkül, butuska és birkajámbor életet eredményez, a végén pedig mindig kiderül, hogy „valami” hiányzott.

Az „igazi” élet, azt hiszem olyan, mint a művészet és a fény együtt, sok gyakorlat és próbálkozás, nagy akarat, hozzáértés – tapasztalatból vagy ráérezéssel – és rengeteg fény vagyis szeretet, ami azt az egész kompozíciót élővé teszi. Ennyi az egész? Talán igen. Egyelőre legalábbis nincs más véleményem.

Hogy ez miért fontos? Mert élhetünk „normálisan” is. Igen, élhetünk átlagosan, ahogy „szokás”, de valószínűleg nem ez az életünk célja, és különben is, csak „igazán” élni érdemes. A többi holmi csak semmiség, és elmúlik. A tapasztalás viszont, ha valaki igazán él, az örökre az övé. Le se tagadhatja. És különben ez éri meg a legjobban, ez hozza a legtöbb hasznot. Vagy nem?

A művészet célja a szép. Vagy akarhat-e valami mást is? Ez felesleges kérdés. Ahány ember van, annyiféle célja van a művészetnek, - persze olyanokra gondolok, akiket egyáltalán érdekel. Egy kép különféle emberekben, természetesen különféle gondolatokat éleszt. Aztán, hogy ennek a gondolattal mi a célja az egyénnek, az már nem a művészet dolga. Szóval, az én véleményem momentán, hogy a művészet és szépség dolga az, hogy gondolatokat, minél szebb, művészebb és hasznosabb gondolatokat keltsen az emberben. Mert ennél többet, lássuk be, nem igen tehet. Ha valaki sok időt tölt a művészet vizsgálásával, az csiszoltabb lesz a széppel szemben? Talán. De nem feltétlenül. Mint már mondtam, jónak és nyitottnak kell lennünk, még saját jó gondolatainkkal szemben is. Hát, ha valaki senkivel nem jó, és nem nyitott a fény befogadására, az hogyan lehetne jó a sok művésztől? Az igazi megértés feltételezi a művészetet és a fényt is. Vagyis, aki szeret és fényes, az egy kicsit maga is művész? Talán igen. A szépség mindenesetre már meggyökerezett benne, és erre jöhet a csiszolás. Mert az kétségtelenül művészet, hogy úgy tudunk nézni a szépre, mint a fényre.

De a világ mást ért művész alatt. Azt, aki elhivatott arra, hogy valami újat és értékeset teremtsen, ami a többiekéből fényt vált ki. Legalábbis a legtöbb művész így akarja. De hogy valóban így legyen, ahhoz olyan nézők kellene, akik tudnak „igazán” élni, és meglátják a fényt és szépet a műben. De nem csak a műben, mint képzőművészetben, vagy akár milyen művészetben, hanem a mindennapokban is. Mert mindennapok nem léteznek. A monotonitás hülyeség. Aki látja a fényt, és érti valós utópia voltát is, az látja ezeket bárhol. Akár az utcán, vagy akármerre a világban. És ő „az igazi” művész. Szerintem.

1996. Budapest